

פרוטוקול מס' 51

מישיבת ועדת הכנסת ביום ג' כ"ט תמוז
חשי"ב (22.7.1952) בשעה 8.30

נ וכ ח ו: י. שפרינצק - יו"ר הכנסת

חברי הוועדה:

- ד. בר-רב-האי - היו"ר
- ע. איכילוב
- י. אורי
- ב. אזניה
- י. בר-יהודה
- ש. גרידי
- מ. וילנר
- מ. חזני
- צאלח חסן ח' ניפס
- ז. טברסקי
- י. כסה
- ק. כהנאן
- ש. לורנץ
- ע. מימון
- מ. נודוק
- א. רזיאל-נאור
- א. סטופ
- ר. צברי
- ח. רובין
- פ. רוזן
- י. שפירא
- ב. ס. ששון

מוזמנים:

- שר האוצר ל. אשכול
- אלוף משנה מויאל - הפוקליט הצבאי הראשי
- סגן אלוף שליט - מנהל מחלקת הממשל הצבאי.
- מ. בנטוב
- ר. בוסתוני
- י. גורי - יו"ר ועדת הכספים
- ח. טובי
- י. קרן-צבי - מטעם משרד המשפטים
- י. קיטרון - יועץ משפטי לוועדת הכספים
- מ. רוזטי - מזכיר הכנסת
- ק. יארן - סגן מזכיר הכנסת
- א. צידון - סגן מזכיר הכנסת.

ח ס ר ו:

1. שאלת ועדת החוקה - הצעה לשנות את שם חוק מעמד התנועה ציונית.
2. פניית חבר הכנסת זיסמן בענין סדר בטכסים.
3. קביעת זמן לדיון בחוק החניכות וחוק עבודת נוער.
4. קביעת זמן לדיון בחוק עבודת נשים.
5. תקציב הפפתוח - מקדמה.
6. פגרת הקיץ.
7. איסור כניסה לכפר ערה לחברי הכנסת בוסתוני ובנטוב
8. הכרת הדחיפות בהצעה לסדר-היום של חבר הכנסת וילנר על סגירת העתון "אלתיאחד".

א. שאלת ועדת החוקה אם ההצעה לשנוי שם חוק מעמד ההסתדרות הציונית מהווה נושא חדש:

היו"ר ד. בר-רב-האי:
חבר הכנסת ורהפטיג הציע בוועדת החוקה, חוק ומשפט, לקרוא בשם "הצהרה" את חוק מעמד ההסתדרות הציונית. יו"ר ועדת החוקה פנה אלי בשאלה אם ההצעה זו מהווה נושא חדש, או אם רשאי חבר הכנסת ורהפטיג לרשום לעצמו הסתייגות בענין זה.

לדעתי זהו נושא חדש, כי ברור שהצהרה וחוק הם שני דברים נפרדים לגמרי.

י. שפירא:
אני מבין שהצעה זו היא הצעה להחזיר את החוק לממשלה ולקבל ממקומו "הצהרה".

פ. רוזן:
אני מבין שחבר הכנסת ורהפטיג אינו מתנגד לתוכנו של החוק, אך מציע לשנות את שמו. ואם כי יש לי היסוסים, אני מציע לקבוע שהצעה זו מהווה נושא חדש.

ה ו ח ל ט

כי ההצעה שהציע חבר הכנסת ורהפטיג לקרוא לחוק מעמד ההסתדרות הציונית בשם "הצהרה" במקום שם חוק, מהווה נושא חדש, ולכן אין מקום להסתייגותו.

ב. פנייתו של חבר הכנסת ש. זיסמן בענין קביעת סדר קבוע בטכסים:

היו"ר ד. בר-רב-האי:
חבר הכנסת זיסמן פנה אלי במכתב בקשר לסידורים בהלווייתו של סגן ראש הממשלה א. קפלן ז'ל. על מנת לאפשר דיון במכתבו, יימסר העתק הימנו לכל אחד מחברי הוועדה, והם יוכלו לעיין בו ולהחליט אם יש לקיים דיון בענין ואם לאו.

ג. קביעת זמן לדיון בחוק החניכות תשי"ב 1952 וחוק עבודת הנוער תשי"ב 1952.

היו"ר ד. בר-רב-האי:
עלינו לקבוע את הזמן שיוקדש לדיון בחוקים אלה. אתמול פצץ הוחל בדיון והוקצבו לו כבר שעתיים.

ע. איכילוב:
אני מציע להקציב לשני החוקים 8 שעות, כולל השעתיים של אתמול.

קביעה זמן לדיון בחוק חניכות,
חוק עבודת נוער וחוק עבודת נשים
חשי' ב 1952.

אני מציע 4 שעות, כולל שעתיים של אחמול.

י. שפירא:

ה צ ב ע ה

בעד 8 שעות - 5 קולות
" 4 " - 7 "

נחקבלה ההצעה להקציב לדיון 4 שעות, ז.א.
עוד שעתיים.

הי'ר ד. בר-רב-האי:

אני מציע לקבוע עתה גם את הזמן שיוקדש לדיון
על חוק עבודת נשים חשי' ב 1952.
אני מציע 4 שעות.

ע. איכילוב:

אני מציע שתי שעות.

י. אורי:

ה צ ב ע ה

בעד 4 שעות - 6 קולות
בעד 2 שעות - 7 קולות

נחקבלה ההצעה להקציב לדיון על חוק עבודת
נשים 4 שעות.

הי'ר ד. בר-רב-האי:

אני מבקש לרשום לי הסתייגות למליאת הכנסת,
כי לא ייחכן שעל חוק חשוב זה ידברו רק שעתיים.

מ. וילנר:

על החלטות פרוצדוראליות אין ערעור בפני
הכנסת. החלטות ועדת הכנסת הן סופיות.

הי'ר ד. בר-רב-האי:

אני מבקש לקבל החלטה שהמלנימום לסיעות הקטנות
יהיה רבע שעה, כדי לאפשר גם להן להביע את

פ. רוזן:

דעותיהן בזמן קצר זה שנקבע.

אני מסכים לכך.

ב. אזניה:

אינני מסכים לכך, ולא משום שעיני צרה חלילה.
לא ייתכן להבדיל בין חבר כנסת אחד למשנהו.

ע. איכילוב:

לפי הצעה זו יצא שחבר מסיעה גדולה יקבל רק 7 רגעים, ואילו חבר מסיעה
קטנה יקבל רבע שעה.

אני רואה את עצמי מרומה. אתמול היתה אמנם
שיחה בלתי-רשמית, ואני חשבתי שאצלנו, בשיחות

י. בר-יהודה:

בלתי-רשמיות, נאמרים דברים המחייבים לא פחות - ואולי יותר - מאשר
בישיבה רשמית. אתמול הסכימו שני חברי מפא"י, אזניה ובר-רב-האי, באופן
בלתי-רשמי, שלדיון בשני החוקים יחד - חוק חניכות וחוק עבודת נוער -
יוקצבו שמונה שעות. אמרו קודם שש שעות, וכאשר אמרתי שאינני מסכים
לדיון משותף על שני החוקים יחד, הציעו שמונה שעות. אני חוזר ואומר

שאני רואה ....

קביעת זמן לדיון בחוק חניכות וכו'.

י. בר-יהודה:

שאני רואה עצמי מרומה, כי לולא הסכימו לשמונה שעות, לא הייתי אני, ולא היינו אנחנו מסכימים לדיון משותף.

גם עתה, אם יוחלט להקציב לדיון פחות משמונה שעות, אציע לקיים דיון נבדל על כל אחד מן החוקים, ולכל אחד מן הדיונים אציע להקציב חמש שעות.

היו"ר ד. בר-רב-האי: עלי להודות כי אני הוא אשר נהלתי את המשא-ומתן הבלתי-רשמי, שעליו דיבר י. בר-יהודה. עוד בשבוע שעבר התחלתי לנהל משא-ומתן בקשר לשלושה חוקים יחד: חוק חניכות, חוק עבודת נוער וחוק עבודת נשים. בינתיים העמידו אותי על כך שחוק עבודת נשים מהווה בעיה נפרדת והמשכתי בשיחות בלתי-רשמיות בענין שני החוקים האחרים. אתמול, בשיחה בלתי-רשמית ובלתי-מחויבת הוצע שידברו על שני החוקים שש שעות. נכון שאתה, חבר הכנסת בר-יהודה, לא הסכמת לכך, אך גם אנו לא נתנו הסכמתנו לשמונה שעות.

י. בר-יהודה: אשר להצעה להקציב לסיעות הקטנות מינימום מסוים - זאת תוכלו לעשות על חשבונכם-אנחנו לא על חשבוננו. אני אדרוש את חלקי מהזמן הכולל שיוקצב לכל הסיעות.

היו"ר ד. בר-רב-האי: נושא הדיון כרגע הוא: הקטנת מינימום מסוים לסיעות הקטנות.

ב. אזניה: אני מציע שהמינימום - התוספת - שיוקצבו לסיעות הקטנות, תהווה תוספת לזמן הכולל, ולא תוצא מתוכו.

י. בר-יהודה: אני אציע לסיעתי לעלות על במת הכנסת ולספר בדיוק מה אירע כאן, ו לא להשתתף בחיכות. דבר כזה עוד לא היה.

ע. איכילוב: גם לי אמר חבר הכנסת רוקח כי דובר על 8 שעות.

י. שפירא: הדיון עתה הוא בהבטחת מינימום לסיעות הקטנות.

ע. איכילוב: סעיף זה אינו עומד בסדר-היום ולא תגיעו להצבעה.

י. שפירא: הצעתי היא כהצעת ב. אזניה. אנו יושבים עתה בישיבה רשמית של ועדת הכנסת וכל שיחות, שהתנהלו בין חברי כנסת שונים, אינן מענינות אותנו. אם חבר הכנסת בר-יהודה מוצא, שכתוצאה משיחה מסוימת עם חברים מסוימים, הוא יצא מרומה, זהו עסקו; הוא יכול להבא לא לדבר עם חברים אלה של ועדת הכנסת. אנו מקיימים ישיבה רשמית של ועדת הכנסת ואני מבקש מאת היושב-ראש להקפיד על-כך שדברים חיצוניים לא יכנסו לישיבה זו. אני מבקש להשמיד בסדר-יומה של הוועדה סעיף בענין ניהול ישיבות ועדת הכנסת.

י. בר-יהודה: מתי זה ייכנס הוחלט שהדיון בשני החוקים האלה יהיה דיון משותף?

היו"ר ד. בר-רב-האי: אינני יודע.

י. בר-יהודה: ...

י. בר-יהודה: אני מבקש שיוחלט כאן לא על זמן לדיון משותף על שני החוקים, כי אסור להזכיר כאן דברים שנאמרו בשיחות פרטיות, לפי דבריו של י. שפירא. אני מציע להעמיד להצבעה את הדבר היחידי שאפשר להעמיד להצבעה: כמה זמן יוקדש לדיון על חוק החניכות וכמה זמן יוקדש לחוק עבודת הנוער.

י. גאורי: כמה הערות לדברים שנאמרו כאן:

ראשית, לדבריו של ע. איכילוב, "לא תגיעו להצבעה". דברים אלה עלולים לפגוע בכך, כי אתה הרי מקווה להוות רוב בבית.

אשר לדיון משותף, ולשאלתו של י. בר-יהודה, מי החליט על דיון משותף - כולנו ישבנו אתמול בבית ושמענו כיצד שרת העבודה הביאה את שני החוקים יחד-על-כן אפשר היה להניח שהדיון יהיה משותף. הרשות בידך להציע להפריד בדיון, אך כל עוד לא הוכנסה הצעה כזו, הדיון הוא אחד.

ע. איכילוב: אני מציע לקבוע סופית שהדיון בשני החוקים יהיה משותף וכי יוקצבו לו 6 שעות, כלומר עוד 4 שעות, ואילו לוויכוח על חוק עבודת נשים יוקצבו 3 שעות.

ב. אזניה: אני מסכים לכך.

ה ו ח ל ט

א. הדיון בשני החוקים, חוק החניכות וחוק עבודת הנוער תשי"ב 1952, יהיה משותף.

ב. יוקצבו לדיון 6 שעות. כלומר, הדיון יימשך עוד 4 שעות, נוסף לשעתיים שהוקצבו לו כבר אתמול.

ג. ועדת הכנסת תחליט, בישיבתה הבאה, על הזמן שיוקצב לדיון על חוק עבודת נשים תשי"ב 1952.

ד. תקציב הפיתוח - מקדמה:

ה. פגרת הקיץ:

הינ'ר ד. בר-רב-האי: ועדת הכנסת הטילה עלי, לפני כשבועיים, לברר מתי תוכל הכנסת לצאת לפגרת-הקיץ. התקשרתי עם כל הגורמים הנוגעים בדבר: יושב-ראש הכנסת, הממשלה ובמיוחד שר האוצר, אשר בא היום בשם הממשלה, כדי למסור לנו מה הם החוקים שיש לסיימם עוד לפני הפגרה.

י. גאורי: על שולחן הכנסת הונחו שני חוקים: אחד על תקציב הפיתוח בשלמותו, והשני על מקדמה של תקציב הפיתוח; מקדמה זו תעניק לשר האוצר להוציא סכומים מסויימים על חשבון תקציב הפיתוח, באישורה של ועדת הכספים.

בענין זה ברצוני למסור לוועדת הכנסת, כי ועדת

י. גורי:

הכספים סיכמה פה-אחד, ~~מסאין~~ היא רואה כל צורך לקיים שני ויכוחים נפרדים. במקום זאת היא מציע לאפשר לסיעות, הרוצות בכך, למסור הצהרות, ולהעביר את החוק בקריאה ראשונה - הצהרות - לוועדת הכספים, על מנת שזו תוכל לדון במקמה עוד היום ולהחזיר את החוק הנוגע לה מחר לכנסת לקריאה שניה ושלישית.

שר האוצר ל. אשכול:

אני מפנה את בקשתי לוועדת הכנסת לאפשר לי להגיש היום את חוק המקדמה לכנסת, אם כי הונח רק אתמול על שולחנה; ז.א. אני מבקש מאת ועדת הכנסת לוותר על הצורך בהנחת החוק 48 שעות לפני הגשתו לבית, על שולחן הכנסת. התקציב המלא מונח לפני חברי הכנסת ודבר זה יקל עליהם להחליט בעניין המקדמה. המקדמה היא דבר שהזמן גרמה לשם דברים כגון: הקמת צריפים, שכולנו מדברים עליהם, וככל שנקדים להקים ייטב הדבר.

ועכשו בענין הפגרה. ברצוני למסור לכם על מספר חוקים, שהממשלה רואה בהם צורך דחוף, כי בכולם יש דברא דממונא, והתקציב - גם תקציב הפיתוח - בנוי, ברובו הגדול, על הכנסות מחוקים אלה. ואלה הם החוקים שאני רואה אותם כחיוניים מאד:

- תקציב הפיתוח וחוק תקציב הפיתוח.
- חוק על מס מסוייג ומס מותרות.
- חוק או חוקים הנוגעים למס-הכנסה.
- חוק על מס כולים (ליד חוק זה אני מעמיד סימן שאלה).
- עניני החשמל והמס הקשור בענין ~~באג~~
- חוק הנפט.
- חוק החלפת שטרי בנק ומלווה חובה.
- קיום תקפן של תקנות שעת חירום - תשלומי חובה.
- מס רכוש עירוני.
- תוספת למס-הכנסה לרשויות מקומיות.
- מס רווחי חברות.
- מס רכוש.
- פיקוח על מטבע חוץ.
- חוק הפיצויים.
- חוק המעמד הציוני.
- חוק לתיקון חוב החברות
- פקודת התעבורה.
- חוק המשפחות השכולות.
- חוק הנכים.
- חוק המועמדים להתישבות.

פ. רוזן:

אני מקווה כי שר האוצר לא בא אל לנו על-מנת ^{לומר} על אחת מן הזכויות החשובות של הממשלה, דהיינו: אני מקווה ששר האוצר אינו מציע לנו לברור מרשימת החוקים שמסר לנו, באיזה חוקים אנו רוצים לדון. אנו רוצים לדעת איזה חוקים הממשלה מגישה לנו, ואנו נסרב לבחור ביניהם. על הממשלה להודיע לנו איזה מן החוקים הם דחופים ואותם עליה להגיש לנו. על-כל-פנים, ברור לי עתה, שלא נוכל להקדים את הפגרה, כפי שהוצע לפני כמה זמן.

שנית, אני מציע לקבל את הצעת ועדת הכספים להסתפק בהצהרות ולא לקיים ויכוח בקריאה ראשונה על ~~אשר~~ חוק המקדמה. בבית קיים כבר נוהג קבוע שהדיון בחוקי התקציב הוא משותף.

היו"ר ד. בר-רב-האי:

יו"ר ועדת הכספים בקשני להוסיף לרשימתו של שר האוצר גם את ~~אשר~~ על דו"ח מכקר המדינה.

שר האוצר ל. אשכול:

אני מוכן לבחור בין החוקים הנ"ל את הבאים: תקציב הפיתוח, חוק על מס מסוייג ומס מותרות,

שר האוצר ל.אשכול:

חוק מס-הכנסה. עניני חשמל ומסים הקשורים בהם, חוק הנפט, חוק החלפת שטרי בנק, קיום תקפן של תקנות שעת חירום - תשלומי חובה, תוספת למס-הכנסה לרשויות המקומיות, מס רווחי חברות, מס רכוש, שאמצא חוק לתיקון חוק החברות, חוק המשפחות השכולות, חוק הנכים. עלי לציון כי הממשלה עומדת על רשימה זו.

י. בר-יהודה:

מוזר ומקורי הוא לבוא לכנסת לפני הפגרה עם רשימה ארוכה כזו של חוקים. על-כל-פנים יש בכך יחס מקורי לתנאי עבודתה ולשולחן עבודתה של הכנסת - אחר-כך יטענו שהכנסת אשמה בכך שהחוקים לא נסתיימו.

מכיון שאין כל אפשרות להקדים את הפגרה, אני מציע להחליט שאין משנים את ההזרה בתקנון, הקובעת שהפגרה מתחילה בא' אלול, והממשלה רשאית בכל עת שתמצא לנכון לכנס את הכנסת על מנת לדון בחוק דחוף.

אשר לתקציב: נכון שתמיד ראינו את כל חוקי התקציב כקומפלקס אחד, ואם כי אין הדבר רשום במפורש, זהו תקדים מאז היות הכנסת, ואיש אינו מערער עליו. הוא הדין לגבי תקציב הפיתוח.

בענין המקדמה, עלי לומר שאני מרוצה מאד שאין ממשיכים בדרך הבלתי-חוקית שוועדת הכספים מחליטה בעצמה, מבלי שהדבר יובא לכנסת. אני מבקש שוועדת הכנסת תעיר לוועדת הכספים - וזוהי חובתה של ועדת הכנסת להעיר לכל אחת מן הוועדות במקרה שהיא עובדת על סמכויותיה - כי להבא אין היא צריכה לדון בענין תקציביים מבלי שהועברו עליה מן הכנסת. אינני מתנגד לסדר שהוצע כאן היום. אך אני מתנגד לכך שתקציב הפיתוח יובא חזרה למליאה מחר, מכיון שמחר הוא יום רביעי המוקדש להצעות לסדר-היום ואין לדחוק מקומן של אלו.

ב. אזנויה:

א. בענין המקדמה: אני מציע לדון היום ומחר במקדמה, ואילו את ההצעות לסדר-היום להעתיק ליום רביעי הבא.

ב. הפגרה: אני מציע להחליט שהפגרה תוחיל ב-27 לאוגוסט, וכי ועדת הכנסת מוסרת לנשיאות את הרשות לשנות את זמני ישיבות הכנסת כדי לאפשר לוועדת הכספים לסיים את עבודתה.

ג. איכילוב:

אני הייתי בין המציעים להקדים את הפגרה, והנימוק לכך היתה עייפותם של חברי הכנסת. אך מכיון שאין אפשרות להקדים, אני מציע להחליט על א' אלול, דהיינו להשאיר בגבולות התקנון.

אשר למקדמה - אני מציע לוועדה לוותר על ה-48 שעות. כן אני מציע לא לקבל כל החלטה בקשר למחר ויהא אם החוק יוזח בלי הסתייגויות ידונו בו מחר, ואם לאו - תתקיים הקריאה השניה והשלישית ביום שני הבא.

ד. שפירא:

אני מצטרף לדעתם של י. בר-יהודה וע. איכילוב בענין יום רביעי המוקדש להצעות לסדר-היום ואני מוכן לקבל את הצעתו של ע. איכילוב, שבאם אפשר יהיה תובא הצעת המקדמה מחר, ואם לאו, ביום שני.

אשר לפגרה, חושבני שמבחינה פורמלית צודק י. בר-יהודה, כי עלינו לצאת בא' אלול לפגרה, כפי שהתקנון קובע,

י. שפירא:

אך יחד עם זאת, איננו רוצים להיות במצב כזה שלא נדע את סדר עבודתנו, ובמידת האפשר אנו רוצים למנוע שיקראו אותנו בזמן הפגרה. אני מציע שהכנסת תשב עד סוף חודש אוגוסט וכי יושב-ראש ועדת הכנסת יבוא בדברים עם יו"ר הכנסת והממשלה, שרק החוקים הדחופים ביותר יוגשו לבית עד אז.

מ. נורוק:

מכיון שהזמן קצר והמלאכה מרובה אני מציע לקיים גם שמי חמישי שלוש ישיבות, או ישיבה אחת בימי חמישי ושתי ישיבות בימי ראשון, עד לפגרה.

מ. וילנר:

אני מציע שהפגרה תתחיל ב-20 לאוגוסט. לא כל החוקים הם דחופים כל-כך, ומכיון שלא הוגשו עד עתה, אפשר לדחותם עד לאחר הפגרה.

אני מתנגד להצעת מ. נורוק, כי הצעה זו אינה מאפשרת לחברי הכנסת למלא את תפקידם כחברי כנסת מחוץ לכנסת.

אני מתנגד לויתור על 48 שעות בענין המקדמה, אך אני מתנגד לכך שלא יתקיים דיון בקריאה-ראשונה.

ח. רובין:

לדעתי אשמה הממשלה בכך שעבודת הכנסת כמושב זה לא היתה מתוכננת. אני מתנגד לכך שהחוקים יוגשו לכנסת ושהיא תדון בהם תחת לחץ של דחיפות. אני מוכן יותר לקיים יותר ישיבות ולדחות את חופשתי השנתית, מאשר לעבוד בשיטה של הצלפה בבית.

ברשימת החוקים שהביא שר האוצר יש כמה וכמה קריאות שניות ושלישיות, ולדעתי רצוי לסיים אותן תחילה. אין הממשלה צריכה להביא חוקים, שברור מראש כי לא יסתיימו לפני הפגרה.

א. רוזאל-נאור:

מה שנוגע למקדמה, אני חושבת שאי-אפשר לקבל את הדרישה שהוויכוח יהיה למפרע בעוד שקבלת הכסף תהיה בתור מקדמה. אי-אפשר לדחות ויכוח עד לאחר שיוציאו את הכספים ומוכחחים לקיים דיון לפני זה. אני מציע שיתחילו בקריאה היום וימשיכו בה ביום שני.

מה שנוגע לעומס החוקים, יש ועדות שגמרו את הדיון בחוקים וחוקים אלה טרם חזרו למליאה. יש לברר את הדבר הזה.

א. סטופ:

למרות כל מה ששמעתי כאן היום, אני מציע להקדים את הפגרה.

לי נראה כי אפשר להסתפק היום בהודעות בענין

חוק המקדמה.

ה ו ח ל ש

1. פגרת הקיץ:

- א. הפגרה מתחילה בז' אלול תשי"ב.
- ב. להטיל על יו"ר ועדת הכנסת לבוא בדברים עם יו"ר הכנסת על מנת לקבוע תכנית של עבודה בגבולות זמן זה, וכן לפנות לממשלה בבקשה שתביא רק את החוקים שהיא רואה אותם כדחופים ביותר, ולהתאים את סדרי עבודת הבית בהתאם לכך.

2. תקציב הפיתוח - מקדמה:

- א. לוותר על הצורך שהחוק יהיה מונח 48 שעות על שולחן הכנסת, לפני שיוגש לבית, ולהסתפק ב-24 שעות.
- ב. לא לקיים דיון בקריאה ראשונה ולהסתפק בהצהרות משעם הסיעות שתציגנה למסור הצהרות בגבולות 15 רגע.
- ג. אם החוק יוחזר למליאת הכנסת מחר בלי הסתייגויות - תקיים גם הקריאה הראשונה והשלישית. באם תהיינה

1. איסור כניסה לכפר ערה לחברי הכניסת ר. בוסתוני ומ. בנטוב:

הי"ר ד. בר-רב-האי:
חברי הוועדה זוכרים בודאי את התלונה שהוגשה בדבר איסור הכניסה לכפר ערה לחבר הכנסת בוסתוני. אתמול פנה אלי גם חבר הכנסת בנטוב בתלונה דומה, ובעוד שחבר הכנסת בוסתוני נכנס לכפר ונתבקש לצאת ממנו, נאטרה על חבר הכנסת, בנטוב הכניסה לתוכו. לפי בקשת סיעת מפ"ם הזמנתי לישיבה זו את ב"כ משרד הבטחון.

ת. טובי:
גם אני הזמנתי לישיבה זו, שבה צריכה היתה ועדה הכנסת לדון בענייני.

הי"ר ד. בר-רב-האי:
אנו נדון בעניינך בישיבה הבאה, מכיון שאנשי משרד הבטחון באו אלינו מן החוץ.

חבר הכנסת בוסתוני ימסור לנו את פרטי תלונתו.

ר. בוסתוני:
ברצוני למסור את מהלך הדברים, כפי שהיה ביום 6 לחודש יולי 1952. ידוע כי ב-25 לחודש יוני קרה מקרה ההריגה בואדי ערה. בו ביום הייתי שם והבטחתי לתושבי המקום כי ביום ראשון הבא, ז.א. ב-6 ליולי, אבקר במקום. היה ידוע לכולם כי באותו יום אבקר במקום את משפחת ההרוג. אנו קבענו אפילו את השעה לביקורי, שעה 10.00. ובכן, ב-6 ליולי, בשעה 9.45 הגענו לפתח הכפר, ליד בנין המשביר המרכזי (למשביר המרכזי יש שם מחסן ליד הכביש הראשי). כאשר הגענו לשם ראינו מכונית של המשטרה. נציג המשטרה. נציג המשטרה הצבאי ניגש אלינו (הנציג הוא אריה סמסונוב) ואמר לנו - מלבדי היו עוד שני חברים ממפ"ם - שהשטח סגור. (ח. רובינן: גם השניים היו חברי כנסת?). לא. אם השטח סגור, פרוש הדבר שרק לחברי כנסת מותרת הכניסה לתוכו. שני החברים נשארו במכונית ואני נכנסתי לכפר (הליכה של שתי דקות). נכנסתי לבית אחיו של אהמד חליד יוניס - החבר שנהרג ב-25 ליוני - וישבתי במקום. שתיים או שלוש דקות לאחר זאת, בא אלי שוטר בשם אבדול חלים אברה, מס. 7282, וביקש ממני לרדת ולראות את נציג המשטרה הצבאי אריה סמסונוב. עניתי לו, שאם ברצונו של הנציג לראותני, יכול הוא לגשת אלי. השוטר הלך ולאחר כמה דקות חזר שנית יחד עם סגן משנה משה בנדיט (מספרו 165997). הוא ניגש אלי ואמר כי קיבל הוראה שהשטח סגור גם לגבי חברי כנסת ובקשני לעזוב. שאלתי אם ההוראה היא בכתם, ואם נאמר בה במפורש שהיא חלה גם על חברי כנסת, והוא ענני בחיוב. הסברתי לו שלפי חוק חסינות חברי הכנסת, רשאים חברי הכנסת להכנס לכל מקום פרט אם גישתם למקום או לאזור פוגעת בבטחון המדינה. הוא שאלני אם יש ברצוני לדבר עם נציג המשטרה הצבאי, ולזה עניתי כי אני לא אגש אליו, ואם יש לו דבר אלי, יבוא הוא אצלי. השוטר וסגן המשנה הלכו ולאחר זמן מה חזרו בלוויית נציג המשטרה הצבאי, אריה סמסונוב. הוא מסר לי על ההוראה שנתקבלה ואמר שהיא חלה גם על חברי כנסת. (ח. רובינן: האם ראית את ההוראה?) לא ראיתי. אמרתי לו שאני אהיה מוכן לעזוב את הכפר רק באם יוכל להגיד לי שנוכחותי בשטח זה פוגעת בבטחון המדינה. הוא ענה שאיננו מוכן להגיד זאת, וכי הוא ממלא את תפקידו בלבד - הוא קיבל הוראה ששטח זה הנו סגור לחברי כנסת גם כן, והוא מוסר אותה. עמדתי על כך שלפני 5 דקות הודיע לי בכניסה לכפר כי השטח פתוח לחברי כנסת בלבד (אם כי זה שטח סגור) והוא ענה לי כי בינתיים, מאז הכנסי לכפר ב-9.45 ועד עתה בערך שעה 10.00, נתקבלה ההוראה. ציינתי כי באתי לערוך ביקור. וברצוני לסיים את הביקור. הם הסכימו לכך בתנאי שיחכו בחוץ, ואת השוטר אבדול חלים מחמוד השאירו בבית. (ח. רובינן: אתם הזמנתם אותו?) לא. הוא נשאר לפי הוראת השוטרים. (ח. רובינן: האם בקשת ממנו לצאת?) לא. לאחר שסיימתי את ביקורי יצאתי מן הבית ומצאתי את נציג המשטרה הצבאי ואת סגן המשנה מחכים לי בחוץ. ירדנו עד למכונית ושם שאלתי מתי נתקבלה ההוראה, אתמול או היום. השוטר אבדול חלים אברה אמר כי ההוראה נתקבלה אתמול, ואילו נציג המשטרה הצבאי סרב לענות ואמר רק כי קיבל הוראה כזו. כאשר עמדתי על דכריו של השוטר שההוראה נתקבלה עוד אתמול, ענה לי, כי הוא אינו אומר את זאת, אלא השוטר. שאלה זו שאלתי משום שנודע לי שביום הקודם ביקר באותו שטח סגור, חבר כנסת אחר, פריס חמדן, ולא מנעו ממנו את הכניסה לכפר. לאחר זאת עזבנו את המקום.

מ. בנטוב:

סיפור המעשה שלי דומה לזה של חבר הכנסת בוסתוני. שבוע לאחר זאת, ביום ראשון שעבר, נגשתי גם כן עם חבר הכנסת בוסתוני לאותו מקום, למשפחת ההרוג. במקום התאספו כל בני המשפחה, והנה לאחר רבע שעה בערך הופיעו שני חיילים. ברצוני להבדיל בין הצד העקרוני ובין ענין התנגדותם של שני החיילים, שדרשו מאתנו לעזוב את המקום ועשו זאת בצורה די גסה ומעליבה. כאשר בקשתי שיביאו את הקצין, אמר לי האחד "אין פה קצין, אני הקצין", וכמעט שרצו להוציא את החבר בוסתוני ואותי בכוח מן החדר. התלוננתי על התנהגות זו והקצינים הממונים ואני מקווה כי בענין זה תערך חקירה והצבא יעשה את הפעולות הדרושות.

כמובן, אנו לא עשנו את המקום ולאחר הצע שעה או 45 דקות, הופיע נציג הממשל הצבאי, אריה סמסונוב. אנו אז סיימנו כבר כמעט את ביקורנו והוא הודיע לנו כי שטח זה סגור לכולם, כולל חברי כנסת. בקשתי ממנו, אם ההוראה היא בכתב, להראותה לי, והוא סרב בטענה כי זהו מסמך צבאי שאין להראותו. אמרתי לו שהשאלה היא אם מסמך זה מתאים לחוק החסינות, אבל הוויכוח בענין זה שייך למקום אחר, ובוה נסתים הענין.

אני מערער כאן על-כך שההוראה הזו, כפי שאומרים לי, ניתנה בביקור המרכזי, ואין היא עומדת בהתאמה לחוק החסינות. ז.א. איסור להכנס לכפר ערב אינו בהתאם למה שקובע חוק החסינות, מכיון שאין שם כל מתקנים צבאיים ויושב שם רק באכח הממשל הצבאי. לפי דעתי ביקור ניהום-אבלים אצל משפחת ההרוג אינו פוגע בבטחון המדינה.

סגן אלוף שליט:

השאלה מתחלקת לשתי בעיות: אחת, העובדות - ובענין זה אדבר אני, והשניה, ענין חוק החסינות, שעליו ידבר אלוף משנה מויאל.

אשר לעובדות - לאחר היריות שהיו ב-25 ליוני, באזור הגבול, ליד ערה, לא היו הרוחות בסביבה שקטים, וכתוצאה מכך ראה המפקד הצבאי, סגן אלוף ורבין, צורך להכריז על שטח זה, על שלשה כפרים בשטח זה - כשטחים סגורים. ב-5 ליולי 1952 הוא הכריז על הכפרים ערה, ערה וקראי כשטחים סגורים בפני כניסה לאנשים שאינם מצויידיים בתעודות מטעם המושל הצבאי.

הפקודה הצבאית לאריה סמסונוב, נציג המושל הצבאי במקום, כארבע דקות לאחר שהרשה לחבר הכנסת בוסתוני להכנס לכפר. לכן נתן לו תחילה להכנס ולאחר זאת ביקש ממנו לצאת. נכונים דבריו של חבר הכנסת בוסתוני שיום לפני-כן ביקר במקום חבר כנסת אחר. אך ביום זה, 5 ליולי 1952, בשעות הצהריים, היה השטח עדיין פתוח וטרם הוכרז עליו כעל שטח סגור גם לגבי חברי כנסת. ימים אחדים לאחר מכן באו למקום חברי כנסת אחרים וגם להם לא הורשתה הכניסה לפי אותה הוראה.

הייתי נוכח בכפר בזמן ביקורו של חבר הכנסת בנטוב ב-13 ליולי 1952. הבטחתי לו לחקוק את ענין ההנהגות של שני החיילים, ואם הם התנהגו בצורה בלתי-מתאימה, יבואו על ענשם.

אלו הן העובדות ואני מוכן לענות לשאלות

נוספות.

י. בר-יהודה:

מי רשאי להוציא פקודות על סגירת שטח, ומהו הסדר של פירסום הודעות כאלו?

המושל הצבאי.

אלוף משנה מויאל:

האם חבר כנסת רשאי לבקש שיראו לו את ההוראה כדי שידע על יסוד מה סוגרים בפניו שטח מסויים?

י. בר-יהודה:

אלוף משנה מויאל:

המושל הצבאי מונה על-ידי הרמטכ"ל בתוקף סמכותו לפי סעיף 6 של תקנות ההגנה כמפקד צבאי על שטח ידוע במדינה. במקרה הנידון מונה סגן אלוף ורביץ כמפקד צבאי בשטח זה. בהתאם לתקנה 125 של תקנות ההגנה 1945, זכאי הוא להכריז על כל שטח כשטח סגור.

אשר לשאלת השניה של חבר הכנסת בר-יהודה - ישנה שאלה משפטית וישנה שאלה עובדתית. באשר לשאלה המשפטית, שעליה אני מוסמך לענות, אין שום חובה להראות, לא לחבר כנסת ולא לאחד אחר, כל צו שניתן. אם נאמר לאדם שאכן ניתן צו זה, והעובדה מבססת אותו צו, הרי לאיש אסור להכנס.

הבעיה החוקית נידונה על-ידי בית-הדין העליון לצדק. היה מקרה שבפיקוד הצפון התלונן עורך-דין מחיפה שהצווים הניתנים על-פי תקנות ההגנה 1945 חייבים להיות מפורסמים. שענתו זו של אותו עורך-דין נתקבלה אמנם על-ידי בית-הדין העליון, אלא שלאחר מכן תוקן החוק בצורה כזו שיאפשר להוציא צווים מבלי שיהיה צורך לפרסמם. (ח. רוביץ) אבל יש להביא אותם לידיעת המעוניינים). אין שום חובה משפטית להראות את הצו כפי שהוא; הוזה אומר, הצו שניתן, ניתן על-ידי המושל הצבאי וזהו צו צבאי. לו היו מבקשים לראות את הצו האוסר את הכניסה לכפר ערה לא היתה התנגדות להראותו.

ח. רוביץ: האם ידוע לכם חוק חסינות חברי הכנסת?

אלוף משנה מויאל: כן.

ח. רוביץ: האם הסעיף המדובר על זכות כניסה לחברי כנסת לכל מקום ומקום, בתור "ל קט פוטטריור" אינו

טותר את הצו?

אלוף משנה מויאל: אין סעיף בחוק החסינות המקנה לחברי הכנסת זכות להכנס לשטח סגור, שהוכרז כשטח סגור מטעמי בטחון. הסמכות של המושל הצבאי נובעת מתקנות ההגנה. סמכותו זו שנובעת מתקנות ההגנה ניתנת לו רק מטעמי בטחון וברגע שהוכרז צו, הוא הוכרז מטעמי בטחון ומטעמי בטחון ברגע שהוכרז צו אין זכות לחבר כנסת להכנס לחוף שטח סגור, מבלי לבקש וישות כניסה לפי תקנה 125 של תקנות ההגנה 1945. עד כמה שידוע לנו עוד לא קרה מקרה שחבר כנסת ביקש רשות כניסה ונימנעו מלתת לו את הרשיון המבוקש. אם חבר כנסת נכנס לשטח שהוכרז כשטח סגור מטעמי בטחון, אין לו רשות לעשות זאת, ויש להוציאו משם.

י. כסה: לאחר ששמענו את ההסברים הנ"ל, איני רואה כל מקום לדירון נוסף.

ב. אזניה: הסעיף הדין בזכויות כניסה של חברי הכנסת הוא סעיף 9 בחוק החסינות. לגבי סעיף זה, לפי דעתי, היתה אי-הבנה אצל חברי הכנסת המערערים. סעיף זה אומר "שום הוראה האוסרת או המגבילה את הגישה לכל מקום במדינה שאינו רשות היחיד לא תחול על חבר כנסת אלא אם האיסור או ההגבלה הם מטעמים של בטחון המדינה או של סוד צבאי." כאן לא נאמר שיש צורך בהנמקה מיוחדת לכל מקרה ומקרה של איסור - שאיסור מסוים לגבי אדם מסוים הוא מטעמי בטחון, אלא נאמר כאן דבר אחר לגמרי: אם האיסור בכללו של כניסה לאותו שטח הוא מטעמי בטחון, האיסור הכללי על יסוד חוקים, על יסוד צו, על יסוד חוק כללי, אם האיסור בכללו הוא מטעמים של בטחון המדינה, אין הוא מתבטל על-ידי סעיף 9 של חוק החסינות. חושבני שאי-הבנה מצד חברי הכנסת

ב. אזניה:

המערערים היתה בזה שהם היו טבורים שיש חופש תנועה לכל שטח, בין אם קיים לגבינו איסור בין אם אינו קיים, אלא אם לגבי כניסתם-הם - כך הם התלוננו - יש סיבה מספקת של טעמי בטחון המדינה לאסור את כניסתם. דבר זה אינו נדרש. לא נדרש שיוכח לחבר הכנסת רוסתום בוסתוני שכניסתו-הוא בלי רשיון מסכנת את בטחון המדינה. נדרש דבר אחר: שהאיסור להכנס לשטח סגור הוא מטעמי בטחון המדינה, ואם האיסור הזה להכנס לשטח הסגור בתוך תחום הממשל הצבאי הוא, כפי שמוכן לכל אחד מאתנו, מטעמי בטחון המדינה, הרי זה כולל גם את האיסור לגבי חברי הכנסת.

חושבני שראוי היה הדבר שיובא הנה בכדי שלא תהיה בענין זה אי-הבנה אצל חברי הכנסת, שלא יחשבו שבכל מקרה שחבר כנסת נתקל באיסור, יש להוכיח לו "במה אני, חבר כנסת מסויים, פוגע בבטחון המדינה, אם אני נכנס ללא רשיון". אם האיסור הוא מטעמי בטחון, זקוק חבר הכנסת לרשיון כניסה, בדיוק כמו כל אדם אחר.

א. סטופ: אני חושב שאין לנו ויכוח עם נציגי הצבא הנכבדים. אנו שמענו מה שאמרו נציגי הצבא - עלינו להודות להם ורק אחר-כך נחליט אם אנו ממשיכים בדיון או לא.

י. בר-יהודה: אני מתנגד להצעת א. סטופ. וזאת לא רק משום שאיני רוצה ללכת בעקבות הצבא באדיבות כפי שהם היו אדיבים לגבי חברי הכנסת (ב. אזניה: זה עוד לא הוכח!) אלא גם מפני שחוק כדי דיון ייתכן ונזקק להסברות נוספות מצאצאצאצאצא.

ה צ ב ע ה

ברוב של 9 קולות נגד 8 קולות
הוחלט לקיים דיון בנוכחותם של
ב' כ משרד הבטחון.

מ. וילנר: לדעתי יש להפריד בין המקרה הנידון ובין העיקרון. לא התנהגותם של שני החיילים מעניינת אותנו כרגע, אלא התנהגותם של הנציגים הרשמיים של הצבא, של הממשל הצבאי, היא-היא שלא היתה בהתאם לכבוד הכנסת. וזאת במיוחד לאחר שגם כאן בוועדה הודיע נציג הממשל הצבאי, כי ההוראה באה לאחר שחבר הכנסת היה כבר במקום. מצד שני, אמר פרקליט הצבא שעוד לא קרה שחבר כנסת יבקש רשות להכנס לאיזה שטח שהוא ולא יקבל רשות לכך. לדעתי יש פה סתירה הגיונית בין שתי הודעות אלו בוועדת הכנסת היום. אם נכון הדבר - ועד כמה שידוע לי אמנם נכון הוא - שעד עתה לא היה מקרה של סרוב למתן רשיון כניסה לשטח סגור לחברי כנסת, מדוע זה מצאו לנחוץ להוציא את חברי הכנסת מכפר ערה? זוהי פגיעה חמורה בכבוד הכנסת, לא רק בכבודם של חברי הכנסת שגורשו מן הכפר. לא ייתכן שלא תנתן רשות כניסה לחברי הכנסת לכפר זה, שלפי דברי נציג הצבא "היו שם מקרי יריות". כיצד יוכלו חברי הכנסת למלא את תפקידם באופן כזה? אפילו ועדת החוץ והבטחון הכירה בכך שהיה כאן מקרה חמור של יריות והחליטה לחקור בדבר.

לדעתי לא פירש ב. אזניה את החוק כראוי, ואין הוא צודק בדבריו. החוק נוסח כפי שנוסח על מנת לאפשר לחברי הכנסת למלא את תפקידם ולחקור את כל מה שקורה גם בשטחים סגורים, שאליהם אטורה הכניסה לכל אזרח אחר. אין כאן ענין של סיעה זו או סיעה אחרת. חבר כנסת המופיע בכל מקום שהוא ממדינה, הוא קודם כל חבר כנסת ואם רוצים לשמור על כבוד הכנסת ועל שמם הטוב של הצבא, יש לדעת כיצד מתנהגים כלפי המוסד העליון של המדינה.

י. בר-יהודה: נניח שכל מה שאמר בא-כח הצבא על הצד החוקי של הענין, הוא הפירוש החוקי המדוייק. אפילו לו הסכמתי לפירוש זה - אני איני מסכים לו - הרי יש כאן כמה וכמה דברים פוגעים מאד. חבר הכנסת בסתוני - על-כל-פניו גם לפי תפיסתו-הוא, נכנס למקום כחוק, ורק לאחר 4 דקות מישהו מסר על ההוראה ואזי באים אל חבר הכנסת, שגם אליבא דצבא נכנס לכפר כחוק, ומגרשים אותו. איני

מדבר על פרטי ההתנהגות שלא על התוכן, והוא, על-כל-פנים, עומד בניגוד גמור לכל מה שיכולה הכנסת ויכולים חברי הכנסת לדרוש מכל מוסד ממשלתי וצבאי במדינה זו. אפילו אם אקבל את פירושו של בא-כח הצבא, בדיקו, יש הבדל בין כל אזהרה שחייב לדעת שאין הוא רשאי להכנס לשטח של הממשל הצבאי בלי רשות, ובין חבר כנסת, היודע שלפי החוק הוא רשאי להכנס לשטח זה, ופתאום מוציאים הוראה האוסרת את כניסתו. הוראה כזו יש להביא לידיעתו של חבר הכנסת, על מנת שידע אודותה, כי אחרת נעמוד מדי פעם בפעם בפני פגיעה בכבוד הכנסת - ושוב איני מדבר על התנהגות החיילים, אלא על עצם האיסור והגירוש.

אשר לצד החוקי שבדבר. אינני מדבר עתה על הניסוח הבלתי-מתאים של החוק, שבזמנו התנגדתי לו. לאחר ההחלטות שנתקבלו רשאי חבר הכנסת ורשאית הכנסת לתבוע מן הצבא, שאם הצבא חושב שדבר זה עומד בניגוד לתקנות, יבוא ויציע כיצד להסדיר את הדבר. חשבנו שאנו יכולים לדרוש זאת, כי ברגע שחבר כנסת נכנס למקום ונמצא שם איננו יכולים לו דבר - אינך יכול לאסור אותו. בא-כח היה חייב לבוא לכנסת ולהציע להתאים את חוק החסינות למקרים אלה. אין זה ענין של קואליציה ואופוזיציה, ובזמנו חשבנו שצריכה כאן להיות שמירה משותפת של כבוד הכנסת וחבריה.

ע. פויכילוב: בהתחשב עם השעה, אני מציע להפסיק את הדיון ולהמשיך בו בישיבה הבאה, שאליה יוזמנו בא-כח משרד הבטחון.

פ. רוזן: אני מבקש להחליט שפרטי הדיון הזה לא יפורסמו בעתונות, כל עוד לא נסתיים הדיון.

ה ו ת ל ט

להמשיך בדיון בישיבה הבאה.

(באי-כח משרד הבטחון עוזבים את הישיבה).

א. רזיאל-נאור: אני מבקשת רשות הדיבור לסדר.

בישיבה זו נעשו כמה וכמה פגישות במה שאנו קוראים הדר. אין לזה שום טעם להטיח האשמות בפני נציגי הצבא, וההצעה שהכניס א. סטופ בצורה סקטית מאד, היתה צריכה להיות מובנת מאליה. לי מפריע לדבר באופן חפשי כאשר יושבים פה נציגי הצבא. לא כל דבר שהשולחן הזה שומע צריך להיות מוטח בפניהם. גם ההערות שהושמעו כאן בדבר פירסום הדברים והתנהגות חברי הכנסת הן פוגמות במה שחונכתי לקרוא הדר, ואני מבקשת לשהבא יתנהגו בצורה אחרת.

ז. הכרת הדחיפות בהצעה לסדר-היום של חבר הכנסת וילנר על סגירת העתון אלתיאחד²

היו"ר ד. בר-רב-האי: חבר הכנסת וילנר הציע להעמיד באופן דחוף לדיון את ענין סגירת העתון "אלתיאחד". הושב-ראש הכנסת דחה את הדחיפות ומכיון שחבר הכנסת וילנר מערער על החלטת היושב-ראש, הועברה השאלה אלינו.

מ. רוזנטי: הנשיאות דחתה את הדחיפות, מפני שבשבוע שעבר מזכיר הכנסת היתה הצעה דומה והנשיאות הכירה בדחיפותה. בינתיים, בין כה וכה מחר הוא יום הרביעי המוקדש להצעות לסדר-היום, אך הטיעה הקומוניסטית ביקשה להעמיד כסעיף ראשון את הצעתה בענין חוק האזרחות. על-כל-פנים, אם נגיע למחזור השניה, יגיע גם תורה של הצעה זו.

מ. וילנר:

אנו הצענו את שתי ההצעות: אחת, משום שנסגר עתון ויש טעם בדיון על-מנת לבטל את הגזירה, והשנייה, משום שחוק האזרחות נכנס לתוקפו והוכנסה הצעת חוק לתיקון חוק זה. באתי בדברים עם מזכיר הכנסת והסמתי להעמיד את ענין חוק האזרחות ביום ד' המוקדם להצעות לסדר-היום.

אשר לטגירת העתון, הריני רואה כדבר חמור עד למאד; טגירת עתון אחד לאחר השני (מזכיר הכנסת התכוון להצעה לסדר-היום בענין טגירת "קול העם"). וכאן העונש הרבה יותר קשה, מכיון שסגרו גם את בית-הדפוס, וכל זה משום שהעתון "אלתיאחד" העתיק ידיעה - אותה ידיעה שבענורה נסגר "קול העם". היות ודבר זה מביא נזק חמור לדפוס, וגורם להבטלתם של פועלים, אני הצעתי להעמיד את ההצעה באופן דחוף לדיון. אני מציע שהצעתנו תובא היום לדיון.

י. כסה:

לאחר ששמענו את הנימוק לדחיפות, אני מציע להצביע בשאלה.

ח. רובין:

אני מתנגד להצבעה בלי דיון מוקדם. אני מציע לאפשר לחבר אחד לדבר בעד הצעת הדחיפות ולשני לדבר נגדה, ורק לאחר זאת להצביע.

ה צ ב ע ה

ברוב של 3 קולות נגד 3 קולות
הוחלט להצביע.

ה ו ח ל ט

שאין לראות את הצעת מ. וילנר כהצעה חדופה ולאשר את החלטת הנשיאות בענין זה.

הישיבה ננעלה בשעה 11.20